

Nimeni on Halyna. Olen 48-vuotias ja asun Lvivissä.

Jokainen aamu alkaa meillä samalla tavalla: mieheni herää aikaisin ja menee keittiöön tekemään kahvia.

Sinä aamuna, kun heräsin, kuulin etäisiä räjähdyksiä. Tajusin, että sota oli alkanut ja että voisi kulua kauan, ennen kuin mieheni tekisi minulle kahvia uudelleen. Halusin tallentaa tämän hetken muistiini ja tehdä siitä hieman pidemmän. Niinpä jäin makaamaan sänkyyn vielä hetkeksi.

Mieheni on lakimies, mutta hän on palvellut armeijassa useita vuosia, joten meillä oli hänen univormunsa ja kaikki muut armeijatarvikkeet tallessa. Heti aamupalan jälkeen aloitimme hänen armeijavarusteidensa etsimisen matkalaukuista ja laatikoista ympäri asuntoa.

Mieheni tarvitsi apuani, koska tiesin, mistä kaiken löytäisi. Otimme esiin hänen makuupussinsa, makuualustansa ja univormunsa. Mukana oli myös paljon teknisiä varusteita. Pieniä esineitä, kuten kiristysiteitä, veitsiä ja ruuvimeisseleitä.

Meidän täytyi myös valmistautua siihen, että saattaisin jäädä yksin kaupunkiin. Ostimme retkikeittimen ja kartoitimme lähimmän suojapaikan. Laitoin ruokaa riittävästi koko viikoksi. Emme tienheet, kuinka paljon aikaa meillä oli. Emme puhuneet paljon.

Päätin, että ilmahälytysten aikana pysyttelin kylpyhuoneessa, koska talomme suojapaikka ei ole turvallinen. Asunnossamme on paljon ikkunoita. Olisi vaikea selvittää pommituksesta, jos pysyisin olohuoneessa, kaiken lasin vuoksi.

Seuraavana aamuna menimme armeijan toimistoon kaikkien hänen tavaroidensa kanssa. Entisenä sotilana mieheni oli velvollinen ilmoittautumaan. Kun saavuimme sinne, alkoi ilmahälytys.

Tässä osassa Lvivin kaupunkia on paljon korkeita rakennuksia. Kaikki kaupungit olivat suljettuina sireenin vuoksi. Kävelimme kadulla ja tajusimme, ettei ollut paikkaa, mihin piiloutua. Se tuntui niin epärealistiselta. Se oli todella, todella vaarallista.

Toivoimme, että armeijan toimisto lisäisi mieheni listalle ja päästäisi hänet sitten kotiin hetkeksi.

Odotin lähistöllä olevassa supermarketissa. Hyllyt olivat täysin tyhjiä, joten aloin katsella ihmisiä. Näin muita naisia, jotka vaelsivat ympäriinsä punaisin silmin. Tajusin, että he olivat samassa tilanteessa kuin minä. Toivoimme kaikki, että miehemme palaisivat kotiin kanssamme.

Mieheni soitti minulle kertoakseen, ettei häntä päästettäisi pois. Menin yksin linja-autopysäkille.

Näin naisen, joka myi appelsiineja. Yhtäkkiä sireeni soi uudelleen, mutta hän ei voinut jättää appelsiinejaan. Se oli niin outo tunne tajuta tämä. Että me elämme nyt eri maailmassa.

Näin mieheni uudelleen vasta kahden tai kolmen kuukauden kuluttua.

Minulla oli tunne, että oli helpompaa, jos sulkisin tunteeni kokonaan pois.

Kun olet läheinen jonkun kanssa, sinusta tulee haavoittuvainen.

Tämä haavoittuvuus ei sovi yhteen sodan todellisuuden kanssa.

Alat tuntea itsesi heikoksi. Alat tuntea sääliä itseäsi kohtaan.

Alat tuntea empatiaa kaikkia kohtaan.

Tätä tapahtuu sotilaille, jotka palaavat rintamalta lyhyelle lomalle. He sallivat itsensä tuntea hieman enemmän.

Mutta kun he palaavat takaisin rintamalle, he ovat menettäneet sen eläimellisen kyvyn selviytyä.

Heistä tulee heikompia. Ja he kuolevat usein.

Sodan todellisuus vaatii mustavalkoista näkemystä asioista. Kun alat nähdä kaikki nämä harmaan sävyt, sinun on vaikea reagoida nopeasti. On paljon helpompaa reagoida nopeasti, jos elät mustavalkoisessa maailmassa.